

2-VIII-38

de Març de deu dels Àngels.

Estimat Marius: Ya que estàs gran
no pensava fer-hi, deixa'm fer una
cosa que em té encorvicada.

¿Còff for no fornicat?

Ja el seu efecte oi? Perquè no et ten
guis el cap, et diré que això teu estu
folari és el títol del meu somni d'a
pueta tarda. Així, al revés i amb
tots apuets carçols, començada una
carta que he rebut del Sr. Ferrer
Solerianens, només m'he acordat
bé la forma de la ff. El pobre receptor
que he llegit tenia un deute de 750
penetes i no podia pagar-los. Però
no se ben bé com, si ha enterrat
que em treien totes les costelles i
això tot ja volia dir que que
daven saladat, tots els seus deu
tes, presents i futurs. hi ha fet una
tal il·lusió pensar que podria auer
pel món sense pagar mai res,
que ser aproximament m'ha dut
a fer un passeig per tots els car
ners de Barcelona. Hem començat
~~per~~ llaurant pel llarg, dos jocs

del través i per fi tot el que
quedaven barregats pel mig. No, no, no!!
Tot d'un cop de colpe s'ha fixat per
mes canals tan estrets que no hi
havia més remei que anar-ho
ançalant a la mida de les parets
i cada vegada es feien més primes
i nosaltres més com fideus. Ja ens
oblegaven ja ens comencaven a sortir
els nells de les vitres i el cervell pel
nas quan... ha vingut la nit
i m'ha despertat!

Ara com que explicant-te'l me
he he tret de sobre ja no en trec
dri l'ansimnia, i pochi dormia tran-
quilla i buscar-me un altre somni
fere no sigui tan terrible.

Estó se m'ha dit la Rita que
m'he passat tot el dia dormint, allò
que se m'ha dit tot el dia sense treu-
re'm ni pensar hi res. A les quatre
de la tarda encara no havia agra-
cat el cap ni dos dits del coici.
de nova corpora m'ha fet el favor
de deixar-me absent de necessitat
(ai! perdoni) i s'hi estava tan ho-
tal com estava que no movia ni un
dit per res. Ara estic provant de con-
vencer-me a mi mateixa de sortir
pura mica a la galeria amb aquesta
respeteta que fa! però tinc tanta man-
da!

Se debó estar content que s'hegué decidit? Si hoquesis int lo gubani
pés blastura pòrre pòrre mèn. Si
jo hoques pogut fer la intervenció
sense que ho sapigués ni estaria més
contenta. Ara ja te requit per dió
i no és pas que ni li faltin. Quan
va sortir per anar a l'Arçim eucara
em deia que per ell no es fava. Sue
el que em ell li ha de metpe deia
que si, però el que te de pòrre deia
que no. Després per deigar... me con
tenta em va dir que tots dos deien
que ni ben convençut. Per sepeus
i ben content. Ja ho vengué m
ya, no és pas que no ni estigui
contenta. Estic molt contenta que es fava
molt tranquil·la però no li enc pens
com no vaig venir en la feni i els
fets m'han donat la raó. Em miro
aquesta plàstia com aquell que no
sap que fa i que abornit pèrre la fin
mera cosa que li ve a la ma per
distreure's una estona. Si tot badant
badant, arrenca els fulls d'un llibre
ja s'ha distret una estona; però
els fulls ja els te trecats i com
abans ja no ho seran més. Haurà
de buscar-se un altre entreteniment
pòrre desgraciat...

no puc anar a fer el tafanar! Al·lucinat bo amat. ¹⁹²⁰

D'advertencia que no ets gaire bon
detectiu des totes novells policiaques
en patran. Has de saber que aquella
lletra la fira abans de venir a man
goma de Sant Lluís. Juan va arri-
bar ell ora ja quasi al final; no vaig
escriure més fins que va tornar del
S. M. i el primer que vaig posar va
esser la noteria. Pot estar segur que
no tinc cap culpa dels meus parpats,
com no la te' adrai. evoués és que
escric ben apagueta i d'una ma-
nera tan inconnuda que no dóna
per més.

Com que no tinc cap ganes
de bellugar-me, accepto la teua
oferta d'escriure als Joans. Per mi
poden venir perau vulguin perquè
com que si hauria d'esperar que esta
bona no rinchiu mai, val més
que virguin perau vulguin i jo ja
m'ajecaré. Mira el que a tu et
canviigui; a mi tot em va bé igual
serque t'estic igual que quan baixavaig
aquest darrer temps. Que fr. done, com
aquell dia.

Màxim, tanta por tens que m'
hi puedi que em reclame les cartes
d'els Joans? Si dema em trobo bé te
les ednari; botigua, no segur. Per molta
bondat i dignitat em com estar ara que